

РЕШЕНИЕ

№ 2294

гр. София, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **529** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. И. К., чрез адвокат Ч., срещу Решение от 09.12.2022 г. по НАХД № 9104 по описа за 2021 г. на СРС, НО, 101 състав.

С решението съдът е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба серия К № 3200936 от 27.11.2019 г. на СДВР за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, с който на жалбоподателя В. И. К. с ЕГН [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място], [улица], на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП е наложено наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност, поради неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на решението – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Посочено е в касационната жалба, че решението на СРС е издадено при неправилно тълкуване и прилагане на процесуалните разпоредби на ЗАНН и НПК, на материалноправните разпоредби на ЗДвП, както и при неправилно тълкуване и прилагане на правната теория и основни принципи на правото. Касаторът твърди, че СРС неправилно е преценил събраните по

делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, вследствие на което е достигнал до неправилни правни изводи за осъществен състав на административното нарушение и за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Прави искане съдът да постанови решение, с което да отмени решението на СРС. Претендира присъждане на разносните по делото и адвокатски хонорар.

В съдебното заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът, редовно призован за съдебно заседание не се явява и не се представлява. Представен е подробен писмен отговор на касационната жалба. Прави се искане за потвърждаване на решението на СРС. Прави се възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар. На основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН се претендира възнаграждение за юрисконсулт.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните писмени доказателства (изпратени от БИМ, доказващи техническата годност на техническото средство, с което е установено нарушението) е установил фактическата страна на спора, като е приел, че към 27.11.2019 г. жалбоподателят В. И. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], район „В.“, [улица], вх. А, ет. 2, ап. 4 е управител и законен представител на „Аруда“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Дружеството е собственик на лек автомобил марка „Сеат“, модел „Л. СТ“, с рег. [рег.номер на МПС] . Срещу К. в качеството му на управител и законен представител на дружеството, на което е регистрирано посоченото МПС, е издаден ЕФ за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, за това, че на 27.11.2019 г., в 13:48 ч., в [населено място], по [улица]срещу бл. 3 с посока на движение от [улица]към [улица]е управляван посоченият лек автомобил марка „Сеат“, модел „Л. СТ“, с рег. [рег.номер на МПС] , който се е движел със скорост от 66 км. / ч., при ограничение на скоростта 50 км. / ч. за населено място. Скоростта на МПС била измерена с техническо средство – мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR 1 – М № 560.

Електронният фиш бил връчен на жалбоподателя на дата на 31.05.2021 г.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Правилно е определено лицето, което е сочено за нарушител. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДВП електронният фиш (ЕФ) по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им. В 14-дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на

моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира.

Правилно СРС е приел, че в конкретния случай жалбоподателят е получил лично издадения електронен фиш, доколкото в базата данни на МВР като собственик на лек автомобил марка „Сеат“, модел „Л. СТ“, с рег. [рег.номер на МПС] е отразено дружество „Аруда“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], с управител и законен представител В. И. К.. В 14 – дневен срок от получаването на съобщението жалбоподателят не се е възползвал от правото си да представи писмена декларация, в която да посочи на съответната дата и място кое лице е управлявало МПС, собственост на представляваното от него дружество „Аруда“ ЕООД.

В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. В този смисъл не се споделя твърдението в касационната жалба, че ЕФ е издаден в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 10 ЗАНН, доколкото в него има само частична информация за правата и задълженията на субекта, като е отразено само задължението за плащане, но не и правото за обжалване пред компетентен съд. Относно формата на електронния фиш трябва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът "в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл. 59, ал. 2 ЗАНН, във вр. с чл. 189, ал. 8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл. 189, ал. 15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Обсъдени са показанията на св. Л. В. Д.. Съдът правилно е приел, че те не допринасят за изясняване на фактическата обстановка. Свидетелят не е възприел конкретни обстоятелства, които са относими към предмета на доказване. Показанията са в насока, че е възможно и на Л. В. Д. да му е съставен електронният фиш, доколкото през 2019 г. той често е возил жалбоподателя.

Приложени са и доказателства относно годността на техническото средство. Системата за видеоконтрол е вписана под № 10.02.4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена разрешената скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно – и правилно подведено под санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

Изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес - чл. 189, ал. 15 ЗДвП. От приложената справка за регистрация е възможно да се установят данните за собственика на управляваното МПС. Обратно на твърденията на касатора, видно е от електронния фиш, че в посоченото време и място в същия със скорост 66 км/ч касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като е превишил ограничението с 16 км. / ч. Техническото средство е преминало през изискуемата законова проверка за техническа годност, а касаторът не е посочил, че автомобилът е бил управляван от друго лице. Касаторът не е ангажирал доказателства, които да обосноват извода, че отразената в ЕФ фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост за населено място от 11 до 20 км/ч санкцията е в размер на 50 лв.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в минимален размер от 80 лв. съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 143, ал. 4 и чл. 144 АПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от гореизложеното и на осн. чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София - град, XV – ти касационен състав,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.12.2022 г. по НАХД № 9104 по описа за 2021 г. на СРС, НО, 101 състав.

ОСЪЖДА В. И. К. да заплати на СДВР сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

